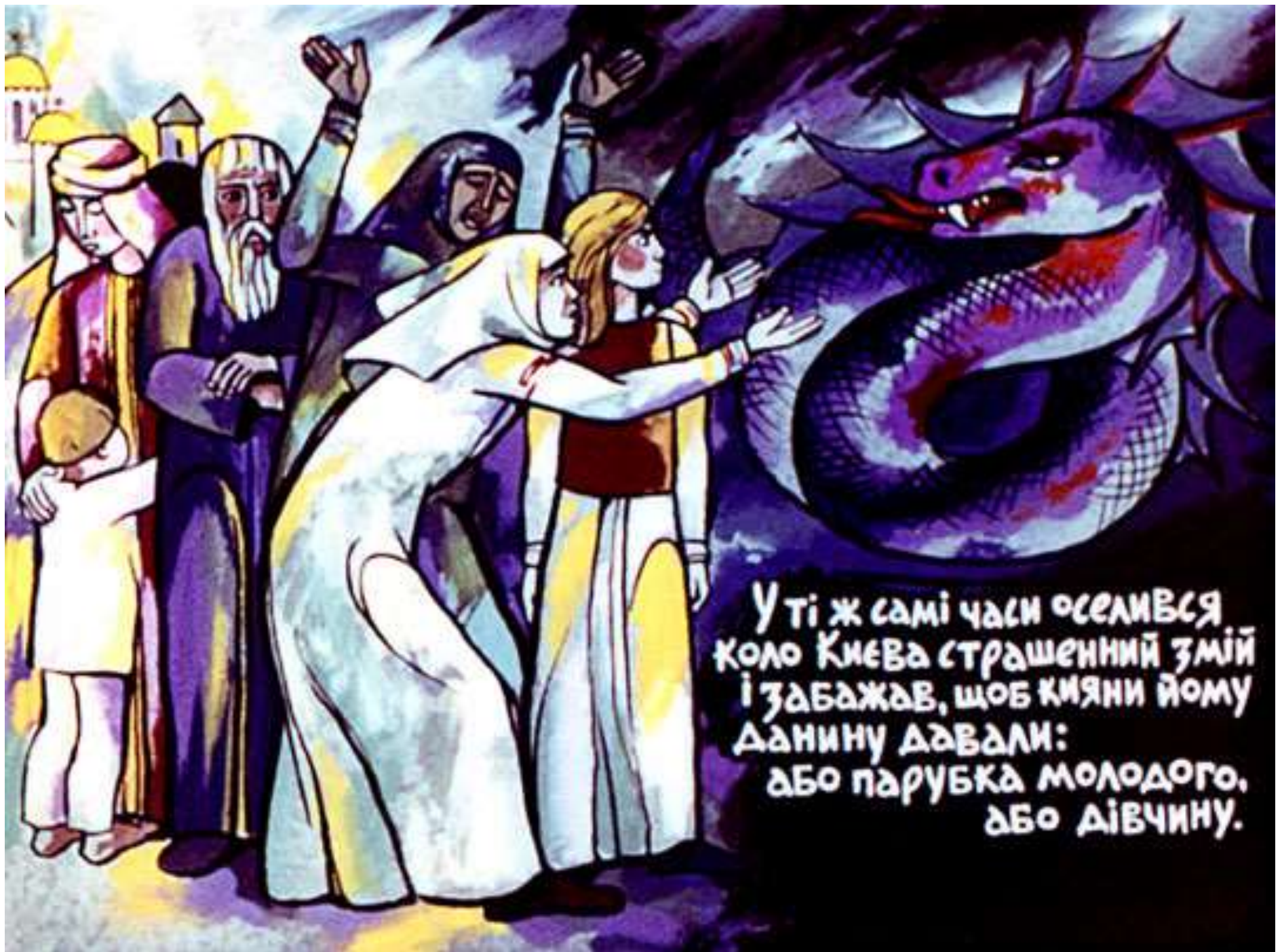

Колись-то давно, ще й нас
з вами не було, жив собі
у славному граді Києві
князь. А дочку мав таку
розумну та гарну,
що й сказати не можна.

У ті ж самі часи оселився
коло Києва страшений змії
і забажав, щоб кияни йому
данину давали:
або парубка молодого,
або дівчину.

Зажурився князь,
плаче, бідається.
А дочка втішає:
Не плачте,
не журіться,
може, я й сама
визволюсь та й
від інших біду
відверну.

От і відвезли
Красуню до змія.
А той як побачив
Князівну—
полюбив одразу.

Якобь сталося,
прилестилася вона
до змія
та й питається:
-А скажи мені, любий,
чи є на світі
така сила,
щоб тебе подужала?

І не втримався
змії,
і розповів князівні,
що у Києві,
над Дніпром,
живе кожум'яка,
звуть його
Кирилом.

Сила смелна в нього—
як вийде на Дніпро
мочити шкури,
то не одну несе,
а дванадцять
разом.

А вчепишся за них,
то йому й це
байдауже,
витагне на берег.
Ось того чоловіка
тільки
і страшисться
змій.

Запам'ятала все те
князівна
і вирішила вісточку
додому подати.
Написала батькові,
що є у Києві чоловік
на ймення
Кирило Кожум'яка.
Він один може
змія подолати,
всіх визволити з неволі,
людей від лиха
захистити.

А був при князівні
голубок,
якого згодувала та
обігріла
добра душа ще у Києві.
Тож прив'язала вона
записочку
голубкові під крильцем
і випустила птичку
у вікно.

Діти побачили
Голубка
та й гукнули Батька:
- Татусю, татусю!
Голубок від сестриці
прилетів!

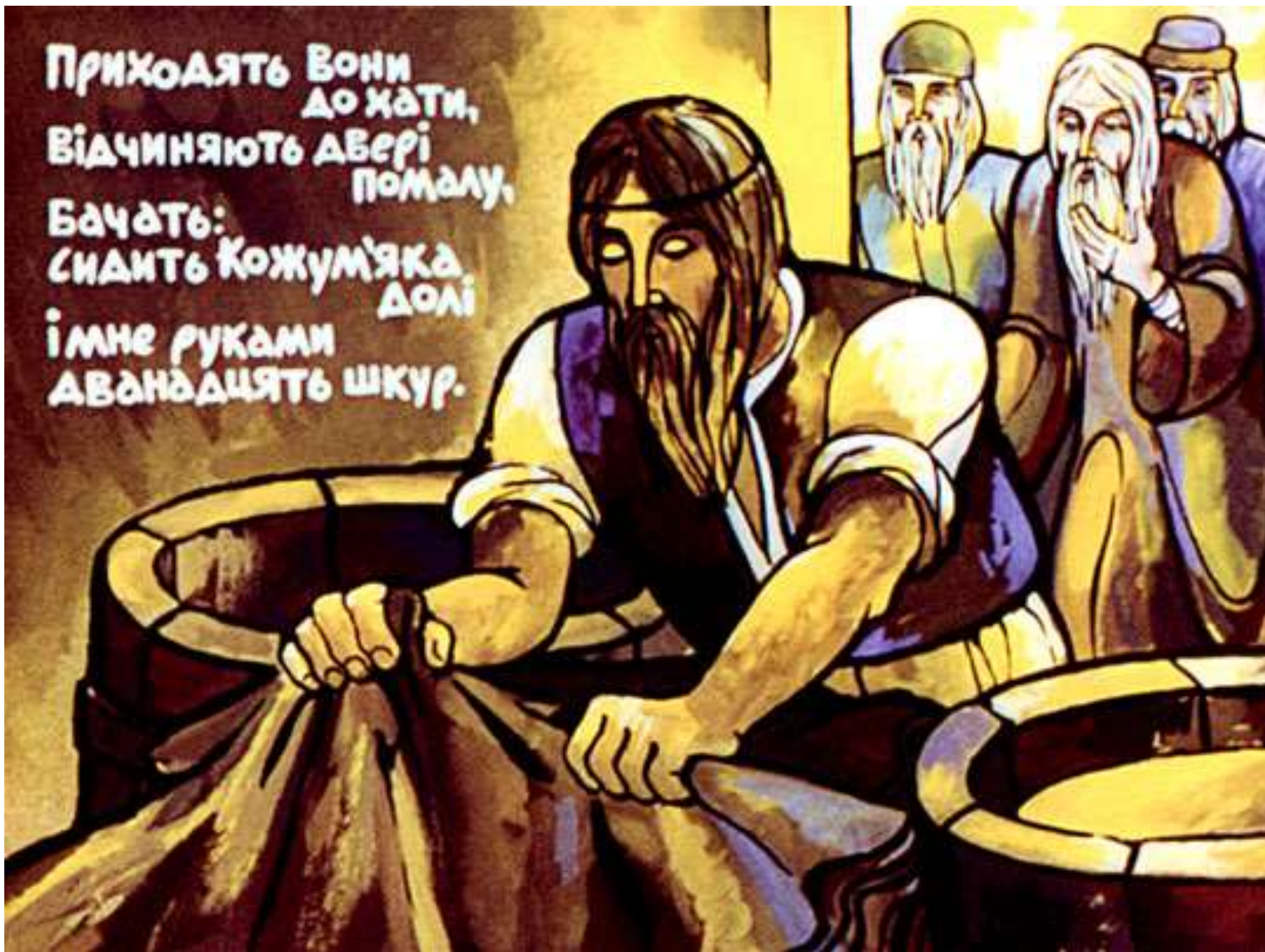
Узяв пtiчку князь, глядь—
пiд крильцем щось
прив'язано.
Прочитав ту вiсточку,
а як прочитав, то вiразу
покликав до себе старшину,
щоб дiзнатися,
чи є такий чоловiк
насправдi.

Старшина підтвердила,
що є такий чоловік,
живе над Дніпром.
Шкури мне,
зветься
Кирилом
Кожум'якою.

Приходять вони
до хати,
Відчиняють двері
помаду,
Бачать:
сидить кожум'яка
долі
і м'яне руками
дванадцять шкур.

Тут один з посланців
кажикнув.
Кожум'яка жакнувся
з несподіванки,
а дванадцять шкур
у нього в руках—
всі тріснули!

Тоді спало
князеві на думку
послати малих
дітей.

Ті як прийшли
до Кирила Кожум'яки,
як почали просити,
як стали навколiшки
та заплакали,
то й він сам
не витерпiв,
заплакав
та й пообiцяв
все
зробити.

Пішов Кирило до князя.
- Дайте, - каже, - мені
дванадцять бочок смоли
та дванадцять возів
конопель!

А змії йому каже:
- Що ж ти, Кирило?
Битися прийшов
чи миритися?
- Де вже
миритися!
Битися з тобою,
душогубом
клятим!

От і почали вони битися—
аж земля гуде.
Що розбіжиться змії
та вхопить зубами
Кирила,
то так шматок
смоли й вирве,
що розбіжиться
варуге,
то так жмүток
конопель і вирве.

А Кирило його
здоровенною
булавою
як торожне,
то так і вжене
в землю!

Змій як вогонь горить,
так йому жарко.
Киддеться до Дніпра,
щоб напиться,
щоб прохолодитися
трохи.

А у Києві у дзвони
дзвонять,
по горах, по схилах
народ стоїть.
Завмерли всі,
руки зціпивши,
чекають, що воно буде?!

Коли це Востанне
Кирило вдарив—
змії на землю впав,
аж все навкруги
задавиготіло!

Народ на горах, на схилах
так ісплеснув руками:
- Слава, слава
Кирилові Кожум'яці!
Не доведеться більше
Віддавати молодиків
та дівчат
страшному змієві
на поталу.

ОТАК УБИВ
КИРИЛО ЗМІЯ
І ВИЗВОЛИВ
КНЯЗІВНУ.
А ТЕ МІСЦЕ
В КИЄВІ,
ДЕ ВІН ЖИВ,
З ТОГО ЧАСУ
Й ПОЧАЛО ЗВАТИСЯ
КОЖУМ'ЯКАМИ.

